

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

Revistă națională de știință și educație

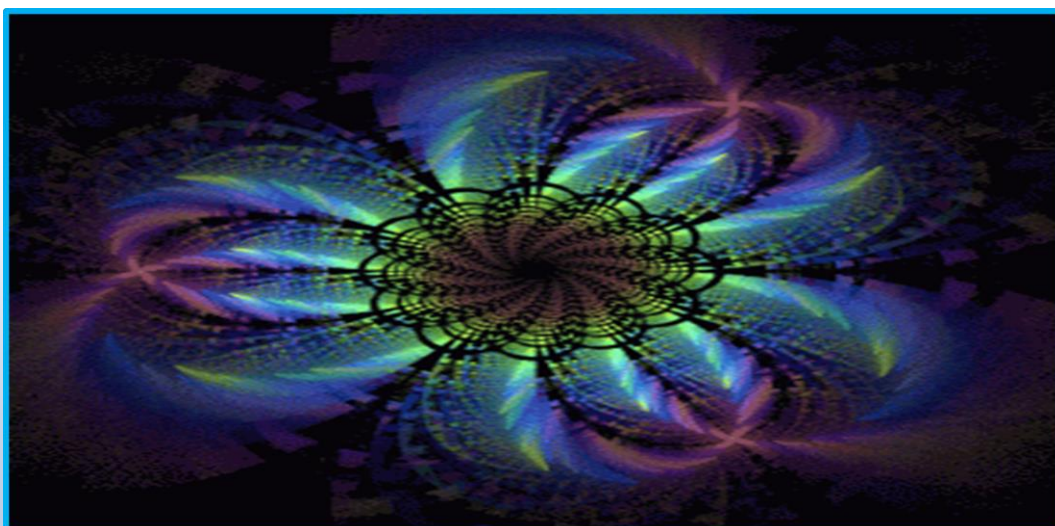
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.36
Iulie-august 2023

2023

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0347/407064

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Comitet științific:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Prof. metodist Corina ȘTEFAN

Prof. metodist Andra NEGRILĂ

Inf. Mariana POPA

Bibliotecar Rozalinda MÎRTÎCU

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

CUPRINS

ANTREPRENORIATUL FEMININ TREBUIE SĂ FIE O ȘANSĂ DE SUCCES	GRIGORE ADELINA ELIZA	3
AVANTAJELE EDUCAȚIEI STEM	GĂINĂ PĂLĂGUȚA	4
FEMEIA ANTREPENOR - FEMEIA DE SUCCES	GURLUI MIHAELA	6
MINȚILE STRĂLUCITE VOR GĂSI SOLUȚII VIRTUALE STEAM PENTRU SCHIMBĂRILE CLIMATICE	CIOFALCĂ MIHAELA CRISTINA	8
PROCESUL DE ACHIZIȚIE PUBLICĂ	MARDALE MIRELA MARDALE IULIAN	10
GRĂDINIȚA – PARTENER AL FAMILIEI	CRĂIȚĂ NICOLETA	12
JOC ȘI ROLUL FORMATIV PE CARE ÎL ARE ÎN VIAȚA PREȘCOLARULUI	IANCU LIANA IRINA	14
PLANIFICAREA ȘI PROGRAMAREA ÎN ANTRENAMENTUL SPORTIV PREGĂTIREA TACTICĂ ÎN JOCUL DE BASCHET	IANCU ȘTEFAN FLORIN	16
CONTROLUL FINANCIAR PREVENTIV (CFP)	CONSTANTIN ADINA	18

ANTREPRENORIATUL FEMININ TREBUIE SĂ FIE O ȘANSĂ DE SUCCES

Prof. înv. preșc. Grigore Adelina Eliza
Grădinița cu PP Nr. 10 Alexandria

Antreprenoriatul este un inițiator al dezvoltării sociale și economice globale. În desfășurarea activității în asemenea mod, în special, accentuează, stimulează și investesc cele mai dezvoltate țări din lume. Totuși, dacă aruncăm o privire și observăm cine sunt antreprenorii, putem observa că predomină bărbații. Dominația antreprenoriatului masculin se poate observa și în țările cu o poziție economică mai bună. Cercetările efectuate de Națiunile Unite, în special cele de organizația UNWomen, arată că încă nu s-a ajuns la egalitatea între femei și bărbați să fie realizată în lumea afacerilor. Antreprenoriatul feminin reprezintă un impas, nu numai în țările mai puțin dezvoltate și sărace, ci și în țările mai bogate și bine organizate.

Ce reprezintă o femeie antreprenor?

Atunci când vorbim despre femeia **antreprenor**, ne referim la o femeie de afaceri de succes, independentă, care conduce o afacere personală, adică cea care se dedică afacerii pe care o conduce. Cu alte cuvinte, este vorba despre femeia care se ocupă de o filosofie de afaceri specifică, bazată pe conștientizarea schimbărilor și a perfecționării constante și cu o adaptare rapidă la nevoile pieței.

Prin noțiunea de femeie antreprenor, se înțelege grupul de femei care fondează, dețin în proprietatea lor companii și angajează personal. Ele sunt, de asemenea, directori, angajați permanenți care au creat compania pentru profit și creștere și al căror venit personal sunt câștigurile realizate de companie. Cu alte cuvinte, antreprenorii sunt femeile care dețin cel puțin 1% din compania în care au cel puțin o funcție de conducere (în marketing, finanțe, resurse umane). Din cauza numeroaselor obligații și a rolurilor pe care le au, multe femei renunță la propriile idei și nu doresc să încerce să intre independent în afaceri. În plus, există mulți **alți factori care influențează antreprenoriatul feminin**. **Aici** ne referim la următorii factori: influența bogăției naționale, starea socială și percepția, factorii instituționali, viața de familie, inegalitatea economică și de proprietate, vârsta, starea de lucru, educația și venitul personal. Toți acești factori enumerați sunt doar câteva dintre motivele pentru care femeile decid să nu urmeze această profesie și de ce această ramură a afacerii este lăsată în mâinile bărbaților.

Cine sunt femeile antreprenor?

A fi antreprenor este greu, iar pentru o femeie se spune că este de două ori mai greu. Pentru a înființa o companie condusă de o femeie, este necesar, să zicem, între 500 și 5.000 de euro. De obicei, este vorba despre companii cu activitate de prestare a serviciilor de mici dimensiuni (cu mai puțin de 10 angajați) sau companii mici, cu un nivel redus de profit. Cele mai frecvente ramuri ale antreprenoriatului feminin sunt de natură tradițională, cum ar fi: agenții de contabilitate, magazine, saloane de coafură și înfrumusețare, farmacii, școli de limbi străine etc., dar și acele afaceri private din domeniul marketingului, IT, comunicații și relații publice, banking.

În ceea ce privește numărul de companii a căror fondatori sunt femeile, nu există diferențe majore între țările dezvoltate și cele mai puțin dezvoltate. Cu toate acestea, numărul companiilor care se închid la scurt timp după înființare este cu mult mai mare în țările mai puțin dezvoltate. Statisticile indică faptul că aproape tot a doua femeie cu titlul de antreprenor nu a reușit să-și mențină afacerea pe piață. Una dintre cele mai mari probleme se menționează lipsa mijloacelor de finanțare. Cel mai frecvent, femeile nu sunt proprietari de imobiliare sau terenuri, motiv pentru care nu pot obține un credit pentru a investi și îmbunătăți afacerea și pentru a deveni mai competitive pe piață.

Antreprenoriatul care „îndeplinește visurile” femeii orientate spre afaceri și o face mai competitivă și puternică pe piață este un alt tip de gestionare antreprenorială. Este vorba despre

femeile antreprenor care intră în noi afaceri independente și își creează propria afacere prin dorința de a se schimba. Acestui tip îi aparțin, de obicei, femeile care au realizat anumite cariere de succes în companii și care s-au decis să intre în antreprenariat.

Într-un anumit mod, **femeile antreprenor au un avantaj mai mare** față de femeile care au intrat în antreprenariat din necesitate, deoarece dispun de anumite cunoștințe despre cultura afacerilor și piață, planificarea și organizarea muncii etc. Ele recunosc angajarea precum o șansă de a se afirma și de a decide independent. În plus, majoritatea decid acest lucru din cauza flexibilității în afaceri, obținerii unor beneficii pentru o comunitate mai largă și din cauza gestionării libere a dezvoltării profesionale.

Perseverența sau evoluția antreprenoriatului feminin

Diferența dintre antreprenoriatul feminin din necesitate și antreprenoriatul ca atare, nu trebuie să fie înțeleasă literal, pentru că nu se exclud reciproc. Aici, mai presus de toate, este vorba despre evoluția femeii antreprenor de la o „femeie care caută venituri” la „o femeie în drumul spre realizarea visurilor”. De asemenea, în lumea afacerilor, există companii înființate de femei pentru furnizarea celor necesare pentru existență, dar prin muncă efectivă și dezvoltare, au reușit să atingă un anumit nivel de afacere care dispune de caracteristicile antreprenoriatului feminin ca atare. În prezent, astfel de companii angajează zeci de muncitori, iar prin munca din greu a proprietarilor, dedicare și dezvoltare profesională au reușit să se transforme din „femei antreprenor din necesitate” în „femei antreprenor propriu-zise”. Companiile unui astfel de antreprenoriat feminin, nu se mai recunosc drept companii de categorie socială, ci ca niște companii serioase și competitive cu potențial economic în continuă dezvoltare.

Dacă doriți să vă faceți o carieră în domeniul antreprenoriatului feminin, câteva dintre sfaturile generale de succes în afaceri sunt, mai presus de toate, să vă iubiți serviciul și să aveți imaginație. O muncă continuă, intensă și uneori grea, precum și o educație permanentă, sunt absolut necesare, deoarece numai astfel puteți domina mai ușor fluxurile imprevizibile ale pieței.

AVANTAJELE EDUCAȚIEI STEM

Prof.înv.primar Găină Pălăguța
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Alexandria

Educația STEM (Science, Technology, Engineering and Mathematics), un concept relativ nou în România, ajută copiii să înțeleagă conceptele abstracte prin experimentare și joacă. De exemplu, pot înțelege cum se construiește o casă, cum funcționează un motor sau chiar cum se face un robot, totul într-un mod proactiv și chiar distractiv. Educația STEM este un concept de care la noi în țară a început să se vorbească destul de recent, dar despre care se crede că va deveni un punct cheie în pregătirea tinerelor generații pentru viitor. Conceptul depășește educația formală din școli și ajunge pe un tărâm al creativității și imaginației, mergând până la prima formă de învățare din viața copiilor: joaca. De aceea există jucării STEM menite să stârnească tocmai curiozitatea științifică, tehnologică, inginerească și matematică din primii ani de formare.

STEM poate fi greu de definit, pentru că înseamnă multe lucruri diferite. Mai nou, grupului i s-au alăturat și Artele (STEAM), pentru a îmbina tehnicul cu latura creativă. Tehnologia include subiecte precum programarea computerului, analiza și designul, arhitectura și medicina, iar ingineria poate include subiecte precum electronica, roboții și mașinile viitorului, de aceea termenul cheie, atunci când vorbim despre educația STEM sau educația STEAM, este integrarea. Educația STEM este o abordare combinată care încurajează experiența practică și le oferă copiilor șansa să aplice cunoștințe relevante, „din lumea reală”, chiar la clasă sau acasă. Ea îmbină acele discipline pentru a

preda „abilitățile secolului XXI” sau instrumentele pe care elevii trebuie să le aibă dacă doresc să reușească în joburile din viitor.

Ceea ce diferențiază STEM de educația tradițională (bazată pe știință și matematică) este învățarea coezivă, mixtă, ce le demonstrează copiilor cum metoda științifică poate fi aplicată în viața de zi cu zi. Le dezvoltă gândirea bazată pe calcul și se concentrează pe rezolvarea problemelor prin aplicarea soluțiilor din viața reală, acest tip de educație putând începe de la cele mai mici vârste. Spre deosebire de lecțiile clasice din sistemul tradițional de învățământ, unde profesorul predă și copilul ascultă, STEM este o metodă activă, aplicată, constructivistă, de a „învăța prin a face”. Este vorba despre faptul că băieții și fetele vor lucra în sala de clasă sau acasă alături de părinți asemănător unui om de știință sau a unui inginer: observând, adresând întrebări, formulând idei, ipoteze, experimentând și punând în practică ceea ce descoperă, formulând și transmițând concluziile. Copiii indiferent de vârstă ar trebui încurajați să gândească profund, astfel încât să aibă șansa de a deveni inovatori și lideri care pot rezolva cele mai presante provocări cu care se confruntă viitorul nostru. Proiectele STEM pun bazele unei deschideri către noțiuni cu care, în mod normal, s-ar întâlni mult mai târziu și mai mult teoretic. Avantajele educației STEM sunt multiple, amintim doar câteva dintre acestea deși suntem convinși că ați înțeles cât de benefice sunt proiectele STEM în educația copiilor:

Proiectele STEM și STEAM promovează învățarea prin experiment. Proiectele de acest gen permit explorarea deschisă și investigarea, identificarea problemelor de rezolvat și găsirea soluțiilor potrivite. Cu cât sunt mai multe simțuri implicate în educație, cu atât îi vor ajuta să își amintească mai ușor ceea ce învață. Când copiii construiesc, creează și explorează, învățarea are sens pentru ei. Experiența care vine din proiecte hands-on aduce învățarea la viață.

Educația STEM include activități reale de soluționare a problemelor mondiale. Teme proiectelor STEM au la bază întotdeauna situații reale din viața de zi cu zi. Includerea activităților de acest fel ajută copiii să se concentreze asupra părților importante ale educației, cum să o aplice în viața reală.

Integrează arta cu știința într-un mod FUN. Educația STEAM conectează subiecte aparent contrare. Copiii învață să lucreze împreună în proiecte care prespun inginerie și design, așa cum se întâmplă în robotică de exemplu. Lego Robotics este un proiect care te va ajuta să înțelegi exact cum funcționează acest lucru.

Încurajează curiozitatea și gândirea analitică. Copiii sunt curioși în mod natural, dar de multe ori metodele educaționale tradiționale împiedică acest lucru. Educația STEM le permite să întrebe, să se întrebe, să experimenteze și să exploreze. Prin aceste metode se fac noi descoperiri și invenții. De aceea, copiii trebuie ajutați să înțeleagă de ce se întâmplă lucrurile într-un anumit mod. Kiturile de electronică, spre exemplu, îi provoacă să facă legături logice între cauze și efecte aplicat pe domeniul electronicii.

Le oferă copiilor un control mai mare asupra învățării. Noi credem că un avantaj cu adevărat important al educației STEM este că le oferă o parte din controlul procesului de învățare. Când au control, le pasă mai mult. Vor prelua sarcina mai ușor și vor fi mai implicați și mai dispuși să facă lucrurile să se întâmple.

Îmbunătățește creativitatea – Se poate spune că, creativitatea este gândirea outside the box – gândirea fără îngrădiri sau preconcepte. Copii educați STEM încearcă să vină cu idei unice rezolvând în același timp probleme complexe cu o abordare interdisciplinară. Ei dezvoltă această abilitate cu inspirație de la colegii lor de echipă. Astfel, îi încurajează pe copii să exploreze lucruri noi, să își folosească imaginația și să își construiască invenția.

Sporește colaborarea în echipă – Abilitatea de colaborare este abilitatea de a lucra împreună pentru obiective comune. Este unul dintre punctele vitale pentru educația STEM, iar programa este pregătită pentru a încuraja munca în echipă. În acest fel, copiii își pot dezvolta abilitățile de comunicare și leadership.

Dezvoltă abilități de comunicare – Abilitățile de comunicare sunt probabil cele mai importante dintre toate abilitățile de viață. Deoarece comunicarea aduce ascultare, prietenie, deschidere și mai multă abilitate, copiii învață să ofere și să primească feedback în mod eficient.

Îmbunătățesc abilitățile de gândire critică – Gândirea critică duce la găsirea soluțiilor la probleme. Elevii învață cum să descompună o problemă în părți mai mici și să rezolve pas cu pas. În plus, gândirea critică este esențială pentru îmbunătățirea locurilor de muncă.

Îmbunătățesc abilitățile cognitive – Abilitățile cognitive sunt abilitățile creierului care îmbunătățesc gândirea, citirea și învățarea. Elevii STEM pot învăța elementele de bază ale codificării și ingineriei în școlile primare. Această abordare ajută dezvoltarea cognitivă a copiilor. De exemplu, pot rezolva problemele mai repede decât colegii lor.

Explorează carierele STEM la vârste mici – Educația STEM pregătește copiii pentru viitor pentru a include baza inovației, științei și tehnologiei. Deci, elevii cresc adecvat cu abilități din secolul 21 de la vârste mici.

Învăță să aibă inițiative – educația STEM contribuie la creșterea copiilor curioși, încrezători și care se ocupă mai bine de provocări. Ei își pot gândi singuri proiectele pentru a rezolva problemele.

Consolidarea alfabetizării mediatice – Spre deosebire de sistemul clasic de învățare, studenții STEM învață prin cercetare și investigare. Ancheta solicită elevilor să se angajeze într-o învățare activă generându-și întrebările și căutând răspunsuri. Deci, ei pot aplica ceea ce au învățat în viața de zi cu zi.

Stimulează învățarea social-emoțională – Abilitățile social-emoționale aduc fericire și succes în viață. Educația STEM încurajează copiii să-și îmbunătățească abilitățile SEL înainte de a deveni membri activi ai societății. În afară de dezvoltarea personală, inclusiv strategiile SEL în predare îi împuternicesc pe elevi să învețe mai mult din punct de vedere academic.

Bibliografie:

1. Educația STEAM în Europa: Un raport de analiză comparativă – Erasmus, EuroSteam - co-fondat de Erasmus și Programul Uniunii Europene <https://www.stemnetwork.eu/wp-content/uploads/sites/14/2020/09/STEMEducation-in-Europe-a-Comparative-Analysis-Report-Erasmus.p>
2. www.didactic.ro

FEMEIA ANTREPENOR - FEMEIA DE SUCCES

Profesor învățământ preșcolar GURLUI Mihaela
Grădinița cu program prelungit "Ion Creangă", Alexandria/Teleorman

Antreprenoriatul este un inițiator al dezvoltării sociale și economice globale. În desfășurarea activității în asemenea mod, în special, accentuează, stimulează și investesc cele mai dezvoltate țări din lume. Totuși, dacă aruncăm o privire și observăm cine sunt antreprenorii, putem observa că predomină bărbații. Dominația antreprenoriatului masculin se poate observa și în țările cu o poziție economică mai bună. Cercetările efectuate de Națiunile Unite, în special cele de organizația [UNWomen](https://www.unwomen.org/), arată că încă nu s-a ajuns la egalitatea între femei și bărbați să fie realizată în lumea afacerilor. Antreprenoriatul feminin reprezintă un impas, nu numai în țările mai puțin dezvoltate și sărace, ci și în țările mai bogate și bine organizate.

Atunci când vorbim despre femeia antreprenor, ne referim la o femeie de afaceri de succes, independentă, care conduce o afacere personală, adică cea care se dedică afacerii pe care o conduce. Cu alte cuvinte, este vorba despre femeia care se ocupă de o filosofie de afaceri specifică, bazată pe conștientizarea schimbărilor și a perfecționării constante și cu o adaptare rapidă la nevoile pieței.

Prin noțiunea de femeie antreprenor, se înțelege grupul de femei care fondează, dețin în proprietatea lor companii și angajează personal. Ele sunt, de asemenea, directori, angajați permanenți care au creat compania pentru profit și creștere și al căror venit personal sunt câștigurile realizate de companie. Cu alte cuvinte, antreprenorii sunt femeile care dețin cel puțin 1% din compania în care au cel puțin o funcție de conducere (în marketing, finanțe, resurse umane).

În țările mai puțin dezvoltate, cercetările au arătat că pentru a fi antreprenor, femeile recurg în general la acest lucru din necesitate. Acestea sunt femeile care sunt de foarte mult timp în căutarea unui loc de muncă și sunt nevoite să se angajeze. Totuși, există și femei care intră în afaceri antreprenoriale din dorința de a se ocupa cu afaceri (uneori este vorba și despre pasiune). Acest tip de femei poartă denumirea de femei antreprenor. Diferența dintre aceste două tipuri nu este doar motivul pentru care intră în această lume, ci și în modul în care accesează afacerea.

Antreprenoriatul care „îndeplinește visurile” femeii orientate spre afaceri și o face mai competitivă și puternică pe piață este un alt tip de gestionare antreprenorială. Este vorba despre femeile antreprenor care intră în noi afaceri independente și își creează propria afacere prin dorința de a se schimba. Acestui tip îi aparțin, de obicei, femeile care au realizat anumite cariere de succes în companii și care s-au decis să intre în antreprenoriat.

Într-un anumit mod, femeile antreprenor au un avantaj mai mare față de femeile care au intrat în antreprenoriat din necesitate, deoarece dispun de anumite cunoștințe despre cultura afacerilor și piață, planificarea și organizarea muncii. Ele recunosc angajarea precum o șansă de a se afirma și de a decide independent. În plus, majoritatea decid acest lucru din cauza flexibilității în afaceri, obținerii unor beneficii pentru o comunitate mai largă și din cauza gestionării libere a dezvoltării profesionale.

Antreprenoriatul feminin în dezvoltare este un proces de creare a unui nou produs/serviciu pe piață, pentru care trebuie investit timp și efort, astfel încât formele psihologice, financiare și alte forme de risc să se transforme în satisfacție materială.

Perseverența sau evoluția antreprenoriatului feminin

Diferența dintre antreprenoriatul feminin din necesitate și antreprenoriatul ca atare, nu trebuie să fie înțeleasă literal, pentru că nu se exclud reciproc. Aici, mai presus de toate, este vorba despre evoluția femeii antreprenor de la o „femeie care caută venituri” la „o femeie în drumul spre realizarea visurilor”. De asemenea, în lumea afacerilor, există companii înființate de femei pentru furnizarea celor necesare pentru existență, dar prin muncă efectivă și dezvoltare, au reușit să atingă un anumit nivel de afacere care dispune de caracteristicile antreprenoriatului feminin ca atare. În prezent, astfel de companii angajează zeci de muncitori, iar prin munca din greu a proprietarilor, dedicare și dezvoltare profesională au reușit să se transforme din „femei antreprenor din necesitate” în „femei antreprenor propriu-zise”. Companiile unui astfel de antreprenoriat feminin, nu se mai recunosc drept companii de categorie socială, ci ca niște companii serioase și competitive cu potențial economic în continuă dezvoltare.

Concluzia, celor prezentate, este că femeile pot avea succes în tot ceea ce își propun, atâta timp cât își fac treaba cu pasiune, dăruire și devotament.

Sursa: <https://www.business-academy.ro/antreprenoriatul-feminin-sansa-de-succes>

MINȚILE STRĂLUCITE VOR GĂSI SOLUȚII VIRTUALE STEAM PENTRU SCHIMBĂRILE CLIMATICE

p.î.p.Ciofalcă Mihaela Cristina
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Alexandria, Teleorman

Pornind de la premisa că nu mai putem să închidem ochii în fața efectului pe care noi oamenii îl avem asupra Pământului, ne dorim să le deschidem ochii copiilor în fața posibilităților de acțiune. Întrucât schimbările climatice reprezintă unul dintre cei mai importanți piloni ai unui viitor durabil, necesitatea educației pentru protejarea mediului în școală este de mare relevanță. Cu toate acestea, nici măcar școlile care se concentrează pe abordarea STEAM (știință, tehnologie, inginerie, artă și matematică) nu pot integra abilitățile și competențele privind schimbările climatice într-o măsură adecvată în curriculumul școlar. Elevii școlilor fără un astfel de focus au și mai puține puncte de contact cu această temă cheie de care depinde viitorul planetei noastre.

Proiectul Erasmus+ de parteneriat pentru cooperare „*Wide Minds will Find Eco Virtual STEAM Solutions towards Climate change!*” - **WI-MI**, nr.2022-1-RO01-KA220-SCH-000084942, este un proiect coordonat de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria în perioada 1.09.2022-31.05.2025 și are ca parteneri Avrasya Enstitüsü Araştırma ve Geliştirme Limited Şirketi, Turcia, Osnovno uchilishte Hristo Smirnenki „Rakovsky”, Bulgaria, Osnovna skola Glina, Croația, Agrupamento de Escolas de Barcelos, Portugalia, Education and Social Innovation Centre of Austria.

Proiectul Erasmus+ își propune să utilizeze abordarea STEAM în schimbările climatice, implementând proiecte științifice comunitare pentru a lupta împotriva schimbărilor climatice în mod eficient. Elevii vor fi participanți activi și agenți ai schimbării în comunitate. Una dintre modalitățile de realizare a acestui obiectiv va fi asigurată prin Community Science Projects (CSP), prin care elevii pot monitoriza în timp schimbările din comunitate, pot vedea impactul schimbărilor climatice imediat și pot găsi soluții la aceste probleme.

În general, există o lipsă de concepte educaționale în acest domeniu al schimbărilor climatice în școală. Prin urmare, prin intermediul acestui proiect ne propunem să dezvoltăm o strategie pedagogică interdisciplinară, aplicabilă, pentru educația privind schimbările climatice la un nivel suficient de detaliat, orientat spre grupul țintă și finanțat științific pentru școli de toate tipurile, cu accent pe elevii de 10-14 ani

În acest sens, Wi-Mi își propune:

- Să lupte împotriva schimbărilor climatice prin abordarea STEAM și CSP;
- Să promoveze cooperarea virtuală, colaborarea și cultura comunicării între elevi, profesori, școli, actori relevanți din cadrul comunității;
- Să implice elevii în practici științifice;
- Să producă materiale de predare și formare pentru învățare mixtă/hibridă;
- Să-i conducă pe elevi să identifice efectele schimbărilor climatice în cartierele, orașele și țările lor.

Wi-Mi dorește să producă materiale mixte/hibride de învățare, predare și formare și instrumente digitale pentru a dezvolta un mediu STEAM, digital și verde pentru a îmbunătăți cele mai bune practici în domeniul schimbărilor climatice. Cu instrumentele digitale îmbunătățite, OER-uri și proiecte de știință comunitară (dezvoltate de elevi), ne propunem să contribuim la conștientizarea școlilor cu privire la necesitatea de a-și îmbunătăți cetățenia digitală și ecosistemele, chiar și în limitele fiecărei situații locale pentru a implementa acțiuni în fața schimbărilor climatice.

Strategia pedagogică dezvoltată de partenerii din proiect este formată din următoarele capitole:

Capitolul 1. Integrarea lecțiilor de știință în schimbările climatice

Capitolul 2. Integrarea lecțiilor legate de tehnologie în schimbările climatice

Capitolul 3. Integrarea lecțiilor legate de inginerie în schimbările climatice

Capitolul 4. Integrarea lecțiilor legate de artă în schimbările climatice

Capitolul 5. Integrarea lecției de matematică în schimbările climatice.

Capitolul 6. Strategii în dezvoltarea proiectelor științifice comunitare pentru lupta împotriva schimbărilor climatice.

Aceste metodologii sunt sprijinite de un ghid de implementare, cu exemple practice. Se vor organiza seminarii și webinare pentru formarea profesorilor în vederea abordării schimbărilor climatice în școală.

Prin implementarea acestui proiect vrem să arătăm că putem deveni mai conștienți asupra schimbărilor climatice, ne putem modifica cu toții comportamentele și ne putem asuma responsabilitatea de a trăi în armonie cu natura. Când obiceiurile bune legate de reducerea consumului și a deșeurilor sunt formate devreme, ele devin mai ușor de pus în practică de-a lungul întregii vieți. Astfel, contribuim la formarea unei noi generații pentru care aceste obiceiuri să constituie o normalitate.

PROCESUL DE ACHIZIȚIE PUBLICĂ

Mirela **MARDALE**

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Alexandria

Iulian **MARDALE**

Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, municipiul Alexandria

În vederea realizării achizițiilor publice, autoritatea contractantă înființează în condițiile legii un compartiment intern specializat în domeniul achizițiilor, format, de regulă, din minimum trei persoane, dintre care cel puțin două treimi având studii superioare, precum și specializări în domeniul achizițiilor

În măsura în care structura organizatorică a autorității contractante nu permite înființarea unui compartiment intern specializat în domeniul achizițiilor distinct, principalele atribuții ale acestuia sunt duse la îndeplinire de una sau, după caz, mai multe persoane din cadrul respectivei autorități contractante, însărcinate în acest sens prin act administrativ al conducătorului autorității contractante.

În vederea minimizării riscului apariției abaterilor în aplicarea principiilor care guvernează achizițiile publice este necesară implementarea unor măsuri constând în: introducerea transparenței maxime în procedura de achiziție pentru a se împiedica riscul interferențelor de orice fel, crearea de proceduri interne la nivelul compartimentelor de achiziții publice ale autorităților contractante inclusiv realizarea unor liste de verificare aferente fiecărei faze a procesului de achiziție.

În procesul realizării achizițiilor publice compartimentul intern specializat/persoana desemnată are următoarele atribuții principale:

- întreprinde demersurile necesare pentru înregistrarea/reînnoirea/recuperarea înregistrării autorității contractante în SEAP sau recuperarea certificatului digital, dacă este cazul;
- elaborează / actualizează, pe baza necesităților transmise de celelalte compartimente ale autorității contractante, programul anual al achizițiilor publice și, dacă este cazul, strategia anuală de achiziții;
- elaborează / coordonează activitatea de elaborare a documentației de atribuire și a strategiei de contractare;
- îndeplinește obligațiile referitoare la publicitate, astfel cum sunt acestea prevăzute de Lege;
- aplică și finalizează procedurile de atribuire;
- realizează achizițiile directe;
- constituie și păstrează dosarul achiziției publice.

Celelalte compartimente ale autorității contractante au obligația de a sprijini activitatea compartimentului intern specializat în domeniul achizițiilor, în funcție de specificul și complexitatea obiectului achiziției prin transmiterea referatelor de necesitate care cuprind necesitățile de produse, servicii și lucrări, valoarea estimată a acestora, precum și informațiile de care dispun, potrivit competențelor, transmiterea, dacă este cazul, a specificațiilor tehnice, transmiterea de informații cu privire la prețul unitar/total actualizat al respectivelor necesități, în urma unei cercetări a pieței, informarea cu privire la fondurile alocate pentru fiecare destinație, precum și poziția bugetară a acestora, informarea justificată cu privire la eventualele modificări intervenite în execuția contractelor/acordurilor cadru, care cuprinde cauza, motivele și oportunitatea modificărilor propuse, transmiterea documentului constatator privind modul de îndeplinire a clauzelor contractuale.

În vederea realizării achizițiilor publice, autoritatea contractantă are, totodată, dreptul de a achiziționa servicii de consultanță, denumite în continuare servicii auxiliare achiziției, în vederea

sprijinirii activității compartimentului intern specializat în domeniul achizițiilor, precum și pentru elaborarea documentelor/documentațiilor necesare parcurgerii etapelor procesului de achiziție publică și/sau pentru implementarea unor programe de prevenire/diminuare a riscurilor în achizițiile publice, vizând toate etapele, de la planificarea/pregătirea procesului, organizarea/aplicarea procedurii de atribuire și până la executarea/monitorizarea implementării contractului de achiziție publică/acordului-cadru, inclusiv în raport cu activitatea comisiei de evaluare și/sau soluționarea contestațiilor.

Autoritatea contractantă, prin compartimentul intern specializat în domeniul achizițiilor, are obligația de a ține evidența achizițiilor directe de produse, servicii și lucrări, ca anexă la programul anual al achizițiilor publice și de asemenea, are dreptul de a opera modificări sau completări ulterioare în cadrul programului anual al achizițiilor publice, cu condiția identificării surselor de finanțare.

Autoritatea contractantă alege procedura de atribuire în funcție de următoarele aspecte:

- a) valoarea estimată a achiziției;
- b) complexitatea contractului/acordului-cadru ce urmează a fi atribuit;
- c) îndeplinirea condițiilor specifice de aplicare a anumitor proceduri de atribuire

În acest sens autoritatea contractantă are obligația ca, la alegerea procedurii de atribuire, să se raporteze, în funcție de tipul contractului/acordului-cadru, la valoarea estimată a produselor, serviciilor și lucrărilor care sunt destinate unor utilizări identice sau similare și care fac parte din categoriile de produse/servicii/lucrări care sunt furnizate/prestate/executate de către operatori economici cu activitate constantă în sectorul respectiv.

În cazul în care autoritatea contractantă implementează proiecte finanțate din fonduri nerambursabile și/sau având ca obiect cercetarea-dezvoltarea, aceste prevederile se aplică prin raportare la durata contractului de finanțare/proiect.

Achiziția directă

Achiziția **directă** nu reprezintă o procedură de atribuire, ci o modalitate simplă de cumpărare ce poate fi aplicată numai în cazul în care valoarea, fără TVA, estimată la nivelul unui an calendaristic, nu depășește pragurile valorice stabilite de lege, ce poate fi instrumentată printr-o procedură proprie.

În cazul achiziției directe, autoritatea contractantă are următoarele obligații stabilite de lege:

- de a utiliza catalogul electronic pus la dispoziție de SEAP sau de a publica un anunț într-o secțiune dedicată a website-ului propriu sau al SEAP, însoțit de descrierea produselor, serviciilor sau a lucrărilor care urmează a fi achiziționate, pentru achizițiile a căror valoare estimată este mai mare de 200.000 lei, fără TVA, pentru produse și servicii, respectiv 560.000 lei, fără TVA, pentru lucrări;
- de a consulta minimum trei operatori economici pentru achizițiile a căror valoare estimată este mai mare de 140.000 lei, fără TVA, pentru produse și servicii, respectiv 300.000 lei, fără TVA, pentru lucrări, dar mai mică sau egală cu valoarea menționată la lit. a); dacă în urma consultării autoritatea contractantă primește doar o ofertă valabilă din punctul de vedere al cerințelor solicitate, achiziția poate fi realizată;
- de a achiziționa pe baza unei singure oferte dacă valoarea estimată a achiziției este mai mică sau egală cu 140.000 lei, fără TVA, pentru produse și servicii, respectiv 300.000 lei, fără TVA, pentru lucrări;
- are dreptul de a plăti direct, pe baza angajamentului legal, fără acceptarea prealabilă a unei oferte, dacă valoarea estimată a achiziției este mai mică de 9.000 lei, fără TVA.

Autoritatea contractantă are obligația trimestrial de a transmite în SEAP o notificare cu privire la achizițiile directe, grupate pe necesitate, care să cuprindă cel puțin obiectul, cantitatea achiziționată, valoarea și codul CPV, cu excepția achizițiilor realizate prin utilizarea catalogului electronic SEAP.

Cumprarile directe realizate în sistem au la baza cataloagele de repere definite de operatorii economici. Autoritatea contractantă poate iniția o achiziție directă prin alegerea unui produs din catalogul unui ofertant.

Etapele cumpărării directe (achiziției inițiate pe baza catalogului electronic) sunt următoarele:

Inițiere achiziție - autoritatea contractantă consultă catalogul de produse ale ofertanților, adaugă în coșul de cumpărături reperele dorite și inițiază achiziția directă (completează denumirea achizitiei, descrierea, condițiile de livrare și plată, cantitatea și prețul, selectează tipul de contract, codul CPV și proiectul / programul dacă achiziția este finanțată din fonduri europene). De asemenea va stabili și data limită până la care ofertantul poate formula răspunsul.

Decizie ofertant - la primirea cererii, ofertantul are două opțiuni:

- să refuze cererea autorității contractante, caz în care este obligat să completeze motivația refuzului;
- să accepte cererea autorității contractante.

În cazul în care ofertantul nu furnizează niciun răspuns până la data limită de răspuns stabilită de autoritatea contractantă (minim 2 zile de la data inițierii achizitiei directe de către autoritatea contractantă), procesul de achiziție se va încheia, achiziția fiind declarată neatribuită.

Decizie autoritate contractantă (etapa apare doar dacă ofertantul a acceptat cererea în faza anterioară)

- la primirea ofertei autoritatea contractantă are două opțiuni:

- să accepte oferta operatorului economic;
- să refuze oferta, caz în care va completa motivul refuzului.

Dacă autoritatea contractantă nu ia o decizie într-un număr de maxim 5 zile de la data de răspuns a ofertantului, procesul de achiziție se va încheia, achiziția rămânând neatribuită.

Bibliografie:

1. Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice;
2. H.G. 395/2016 pentru aprobarea Normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice din 02.06.2016.

GRĂDINIȚA – PARTENER AL FAMILIEI

Profesor metodist Crăiță Nicoleta
Casa Corpului Didactic Teleorman

Familia este plasată în cadrul actualului curriculum în perspectiva partenerului activ din cadrul educației copilului. Mult timp s-a considerat că întreaga responsabilitate în ceea ce privește educarea copilului revine instituțiilor de învățământ, familia fiind cea care doar se bucură de beneficiul acestei acțiuni. Rolul părinților nu poate înceta odată cu intrarea copilului în cadrul activității didactice, ceea ce se schimbă doar fiind modul în care este abordat copilul, raportat la noul său statut, concordând cu ceea ce se întâmplă în mediul didactic. Această relație reprezintă unul din punctele sensibile în ceea ce privește microsocietatea din cadrul grădiniței. Dacă ținem cont că ambele părți implicate converg spre aceeași finalitate referitor la educația copilului, această relație ar trebui să se desfășoare ireproșabil. Totuși, pot apărea divergențe când fiecare dintre cele două părți propune propriul stil de educație, în același timp combătându-l pe celălalt. Idealul care se urmărește este ca părinții să devină colaboratori permanenți ai educatorului, părțile implicate urmărind ca propriile acțiuni să fie cât mai eficiente.

Copilul nu poate fi educat diferențiat (în cadrul a două medii: familia și grădinița) ci educația lui trebuie să se realizeze ca un întreg, prin exercitarea unui *modus vivendi* între părinți și educatoare. Acest proces se poate realiza doar în condițiile unei continue acțiuni educative între familie și unitatea

de învățământ. Din punct de vedere al reformei din învățământ, s-a avut în vedere reconsiderarea poziției față de părinți, aceștia dobândind o implicare constructivă activă în cadrul actului educațional, fiind percepuți ca parteneri egali în educație. Copilul beneficiază de cooperarea dintre cei doi factori, dacă aceasta se face printr-o comunicare corespunzătoare ținându-se seama de dimensiunea umană a acestei relații.

Scopul urmărit de cei doi factori implicați în educația copilului este același, doar că fiecare are alte repere privind procesul educativ. Diferențele de pregătire sunt sesizabile în ceea ce privește educația. Diferențele de cultură, vârsta, informațiile precum și sursele prin care acestea sunt obținute, stilul de comunicare precum și capacitatea prin care pot fi evitate comportamentele negative diferă de la un factor la celălalt. Subiectivismul poate reprezenta o problemă, de aceea este necesară o implicare cât mai mare a părinților în activitatea didactică pentru ca granițele subiectivismului să poată fi depășite. Educatoarea trebuie să aibă obligația de a se informa asupra mediului din care provin copiii, asupra categoriilor profesionale ale părinților, problemele deosebite ale fiecărei familii în parte, tot ceea ce poate afecta evoluția corectă a copiilor în cadrul grupului. Nu trebuie să primeze doar implicarea din punct de vedere material sau discuțiile despre dezvoltarea copilului, ci este necesară o implicare în problemele întregii grupe de preșcolari.

Prin dimensiunea umană, cei doi factori implicați au ocazia de a purta un dialog reciproc și de a găsi cele mai oportune căi de comunicare ale unei relații profund umane. De multe ori, părinții și bunicii simt nevoia de a împărtăși probleme care pot depăși spațiul grupei, dar pe care educatoarea trebuie să le asculte cu multă răbdare și înțelegere. De asemenea ea poate fi pusă în situația ingrată de a acorda sfaturi în anumite probleme care au loc în interiorul spațiului familiei. Astfel, intervine capacitatea educatoarei de a discerne, de a oferi sfaturi sau încurajări, precum și de a ști să evite implicarea atunci când nu este cazul în anumite situații. Datorită naturii profesiei sale, educatoarea intră în contact cu problemele familiale aparent irezolvabile, care pot fi abordate în măsura unor intervenții delicate și discrete. Astfel, acest tip de relație în care părintele este convins de faptul că educatoarea are capacitatea de a oferi răspunsuri la anumite probleme care nu sunt doar ale copiilor, ci și la unele probleme care țin de relațiile interumane este benefică din punct de vedere educativ. Părinții care destăinuie educatoarei probleme ce țin de perspectiva familială fac acest lucru pentru că grădinița le inspiră un spațiu primitor, capabil de a le câștiga încrederea. Extrem de puține sunt cazurile când părinții oferă fără să aștepte să primească ceva în schimb. Aici intervine rolul educatoarei, care trebuie să-și depășească mentalitatea care o limitează la fișa postului său și să nu raporteze acțiunile întreprinse la veniturile materiale pe care le realizează și este implicată din acest punct de vedere nu doar profesional, ci și uman și mai ales moral.

Ceea ce este specific firii umane este că omul dovedește o implicare motivată, iar părinții se implică convinși fiind că investițiile lor materiale, spirituale și fizice merită tot efortul pe care îl depun. O bună colaborare între părinți și educatoare se bazează pe o comunicare cât mai eficientă, un tot unitar al cerințelor și acțiunilor, în care interesul copilului trebuie să primeze, schimburi de opinii precum și reuniuni de informare asupra tuturor activităților din cadrul grupei.

Părintele trebuie convins în primul rând prin acțiuni și nu prin vorbe că în cadrul procesului instructiv-educativ, copilul său participă la ceva cu totul deosebit aici, nu numai se joacă cu jucăriile cum de altfel cred unii dintre aceștia, ci prin jocul practicat ca activitate instructiv-educativă își însușesc cunoștințe, priceperi și deprinderi specifice nivelului său de dezvoltare.

JOC ȘI ROLUL FORMATIV PE CARE ÎL ARE ÎN VIAȚA PREȘCOLARULUI

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „ION CREANGĂ” ALEXANDRIA
Prof. inv. preșcolar: IANCU LIANA IRINA

DEFINIȚIE. ACCEPȚIUNI

Joaca „este o manifestare spontană, înrădăcinată în mecanismele biologiei incoștiente, expresia unui instinct al juisării, pe care îl întâlnim, sub forme elementare, și în lumea animală.” (Paul Cornea)

Potrivit definiției, jocul reprezintă o activitate fizică sau mentală fără finalitate practică și căreia i te dedici de bună plăcere. Specific vârstelor copilăriei, el are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului.

Specific vârstelor copilăriei, el are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului. Psihologia și pedagogia secolului trecut au recunoscut faptul că jocul nu este doar apanajul vârstelor mici, ci și modul prin care adulții își manifestă liber „copilul din ei”.

Noțiunea de joc prezintă anumite particularități la diferite popoare. La vechii greci, desemna activități proprii copiilor „a face copilării”, la evrei corespundea noțiunii de „glumă, haz”. Ulterior, în toate limbile europene, s-a extins asupra unei largi sfere de acțiuni umane care „pe de o parte nu presupun o muncă grea, iar pe de altă parte oferă satisfacție și veselie”¹.

Jocul reprezintă, așadar, o activitate umană specifică și ea determină și pregătește celelalte activități cu care se poate împleti armonios. El nu dispare din viața individului odată cu înaintarea în vârstă, ci își modifică ponderea temporală sau cadrul.

Pentru copil, totul este joc : în primele luni de viață acesta se joacă cu corpul său: mai apoi copilului îi face plăcere să reproducă elemente din ambianța lui apropiată: într-o următoare etapă, copilul începe să imite adultul (mama, medical,, educatoarea) și de aici se naște jocul de rol – atât de utilizat astăzi și în lucrul cu adulții – în care identificarea este obiectivul fundamental.

Referitor la conceptul de joc, este important să subliniem că prin activitatea de joc copiii:

- își formează identitatea personală (se joacă la început cu propriul corp, înțeleg că nu sunt una și aceeași cu mediul, ci sunt separați);
- învață acte, acțiuni, operații, conduite care îl ajută să rezolve probleme din mediul său;
- învață să fie mai flexibili în gândire, să creeze soluții diferite;
- își dezvoltă atenția, motivația, abilitățile sociale;
- învață să comunice (vorbirea, ascultarea, înțelegerea).

Copilul schimbă prin joc realitatea lui imediată, învață „să fie cu ceilalți”, învață lucruri noi, toate acestea într-o stare de relaxare și plăcere; totodată, prin joc se dezvoltă întreaga sa ființă, i se conturează personalitatea”².

Pedagogia preșcolară științifică ne învață că jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, generată de trebuințe, dorințe, tendințe specifice copilului preșcolar. Tocmai de aceea, jocul constituie o formă de manifestare înțelinită la copii tuturor popoarelor din cele mai vechi timpuri. Se poate spune că este tovarășul de nedespărțit al copilăriei și constituie una din formele cele mai importante de activitatea a preșcolarului.

Desigur, într-un fel sau altul, copilul începe să se joace cu obiectele apropiate (să le mînuiască) încă din primii ani ai vieții. Jocul devine însă o activitate conducătoare a copilului doar la vârsta preșcolară. De aceea aceasta fază evolutivă este considerată adesea drept o perioadă a jocului.

¹ Elkonin.D.B., 1980, „ Psihologia jocului”, E.D.P., București, p.13

² Gheorghe Tomșa – Psihopedagogie preșcolară și școlară pentru definitiva și grad didactic II, București, 2005, p.152

S-a observat de mult că preșcolarul este o ființă deosebit de activă. Nimic nu este mai puțin propriu pentru un copil sănătos de 3-6 ani decât starea de apatie și de nemișcare. Îmbrăcând forma jocului, această activitate este atât de necesară dezvoltării fizice și psihice a copilului ca și lumina soarelui. Un copil sănătos, cu organismul în creștere, nu poate să nu se joace. A-l opri să facă acest lucru înseamnă a-i frâna dezvoltarea fizică și psihică. „Jocul – spune A. S. Makarenko- are în viața copilului o importanță tot așa de mare ca și activitatea, munca sau serviciul la adult”.

Jocul deține un rol atât de însemnat în viața copilului pentru că-i satisface dorința firească de manifestare și independență. Realitatea care-l înconjoară este mult prea complexă. Cum s-o cunoască, să se orienteze în mediul înconjurător? Jocul este tocmai una din activitățile prin care copilul învață să cunoască lumea reală. Pe acest temei unii psihologi (H. Wallon) socot jocul ca pe o activitate de pre-învățare. Acționând asupra obiectelor din jur, copilul cunoaște treptat ambianța, își satisface nevoia de mișcare și înțelegere, dobândește încredere în forțele proprii.

Esența jocului constă tocmai în reflectarea și transformarea pe plan imaginar a realității înconjurătoare. Jocul nu constituie pentru copil o simplă distracție. Jucându-se, cunoaște și descoperă lumea și viața. Cunoașterea lumii devine prin jocuri accesibilă și atractivă pentru copii. Din datele acumulate pe calea observațiilor psihologice rezultă că în timpul jocului copilul desfășoară o variată activitate de cunoaștere. Această activitate este prezentă chiar și în primele forme ale acțiunilor obiectuale cu caracter ludic. Cunoașterea activă a obiectelor folosite în joc exprimă năzuința copilului de a cunoaște mediul înconjurător.

Pe măsură ce copilul înaintează în vîrstă și se dezvoltă conținutul jocurilor se extinde, cuprinzând și relațiile sociale dintre oameni. Jocurile încep să oglindească tot mai mult fenomenele complexe ale vieții sociale, aspectele variate din viața oamenilor adulți. Dacă la început jocul reflectă relațiile reciproce dintre membrii familiei mai târziu sfera acestor relații se lărgeste tot mai mult.

În concluzie, referitor la conceptul de joc este important să subliniem că prin activitatea de joc copiii:

- își formează identitate personală;
- învață acte, acțiuni, operații, conduite care îl ajută să rezolve probleme din mediul său;
- învață să fie mai flexibil în gândire, să creeze soluții diferite;
- învață să comunice (vorbire, ascultare, înțelegere);
- își dezvoltă atenția, motivația, abilitățile sociale.

„Copilul schimbă prin joc realitatea imediată, învață să fie cu ceilalți, învață lucruri noi, toate acestea într-o stare de relaxare și plăceri; totodată, prin joc se dezvoltă întreaga sa ființă, își conturează personalitatea.

Jocul didactic ocupă un loc deosebit de important în dezvoltarea vorbirii copiilor precolari, deoarece forma de joc antrenează în stimularea și exersarea vorbirii în direcția propusă în cadrul fiecărui joc, fără ca el să conștientizeze acest efort. Eficiența jocurilor didactice față de celelalte activități frontale dirijate constă în faptul că la desfășurarea lor participă toți copiii din grupă, depunând același efort de gândire și exprimare. Jocul didactic constituie un important mijloc de educare a limbajului în vederea școlarizării.

Prin intermediul lui se fixează, precizează și activează vocabularul copiilor, se contribuie la îmbunătățirea pronunției, la formarea unor noțiuni, la însușirea unor construcții gramaticale necesare formării deprinderii de citire și scriere în clasa I.

Metodele activ – participative încurajează plasarea copilului în situația de a explora și a deveni independent. „Jocul este forma cea mai naturală de învățare și, în același timp, de exprimare a conținutului psihic al fiecăruia.”

Cea mai mare parte a jocurilor didactice se desfășoară cu material didactic intuitiv, ținând cont de faptul că, la vârsta preșcolară gândirea preșcolară gândirea copilului este concret intuitivă. Materialul didactic trebuie procurat din timp și selecționat potrivit jocului care se organizează.

Bibliografie

Elkonin.D.B., 1980, „ Psihologia jocului”, E.D.P., București,
Gheorghe Tomșa – Psihopedagogie preșcolară și școlară pentru definitiva și grad didactic II, București, 2005

PLANIFICAREA ȘI PROGRAMAREA ÎN ANTRENAMENTUL SPORTIV *PREGĂTIREA TACTICĂ ÎN JOCUL DE BASCHET*

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ALEXANDRIA
Prof: IANCU ȘTEFAN FLORIN

Pregătire tactică este una dintre componentele cele mai dinamice , fiind în mare măsură determinată de pregătirea fizică, tehnica psihologică și teoretică, care și acestea sunt influențate la rândul lor de pregătirea tactică.

Participarea sportivilor în concursuri se realizează în conformitate cu un sistem de principii și norme referitoare la colaborarea dintre coechipieri, desfășurării atacului și apărării, abordarea momentelor cheie ale concursului.

Tactica reprezintă „totalitatea acțiunilor și mijloacelor din domeniul pregătirii tehnice, psihice, fizice, precum și a altor măsuri specifice selectate, organizate și coordonate spre a fi folosite rațional și oportun în concurs pentru obținerea victoriei (Leon Teodorescu).

Tactica este o activitate în care se utilizează în mod rațional mijloacele cele mai variate, în funcție de adversari, situații de joc, în scopul obținerii victoriei.

Componentele tacticii sportive sunt: concepția tactică, planul tactic, acțiunile tactice și sistemul de joc.

Concepția tactică reprezintă un sistem de principii, idei, reguli și norme relativ stabile, elaborate în vederea participării cu succes în competiții. Ea cuprinde:

- ideile fundamentale și sistemele de acționare ce vor sta la baza organizării, pregătirii și participării sportivilor în concursuri

- totalitatea mijloacelor mentale de pregătire a sportivilor folosite în vederea înțelegerii către aceștia a logicii concepției tactice și a variantelor de aplicare a acesteia.

- sistemele practice de acționare (sisteme de exerciții fizice) care asigură instruirea potrivit concepției tactice

Planul tactic reprezintă ansamblul măsurilor stabilite în vederea rezolvării problemelor tactice ridicate de pregătirea și desfășurarea acțiunilor de atac și apărare. El este diferit de la o competiție la alta, deoarece se întâlnesc adversari diferiți, au loc în deplasare sau pe teren propriu , fapt ce impune măsuri adecvate. În alcatuirea planului tactic, antrenorii trebuie să formuleze situații problematice tipice, pe care apoi să le aplice practic și să le repete până la formarea deprinderilor tactice. Problemele tactice se rezolvă, teoretic, înainte de concurs, în lecții practice sau chiar în timpul competiției prin indicații scurte, clare și concise. Planurile tactice nu trebuie să constituie tipare din care sportivul nu poate ieși, ci ei trebuie să fie pregătiți pentru a crea pe loc, conform situației problematice din concurs, soluții eficiente, uneori decisive. Planul tactic se realizează practic într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcție de maiestria sportivilor, de intuiția jocului, a simțului timpului, a modului în care sportivul simte concursul, cum se angajează și îl controlează. De aceea, unul din mijloacele de bază ale pregătirii tactice îl constituie concursul, fapt care implică introducerea lui în lecții de cele mai diferite tipuri.

Actiunile tactice sunt instrumente practice de realizare a planului tactic si respectiv a concepiei tactice. Ele se prezinta ca structuri inlantuite de procedee tehnice, numite combinatii, scheme si initiative individuale, efectuate in scopuri tactice bine determinate. Perceperea corecta a unor momente favorabile pentru declansarea actiunii tactice are o importanta hotaratoare in ce priveste desfasurarea celorlalte faze ale actiunii tactice. Dupa numarul de sportivi implicati in aplicarea actiunilor tactice, acestea sunt actiuni individuale si actiuni colective.

-actiunile individuale se aplica de catre un sportiv in anumite momente favorabile obtinerii unui rezultat ce poate fi decisiv (contraatacuri)

-actiunile colective implica, de regula 2-3 jucatori si se aplica, in cadrul unui plan tactic.

Sistemul de joc este specific jocurilor sportive si se refera la modul de asezare a sportivilor pe teren, pe compartimente, linii si posturi si interactiunea dintre acestea. Acesta se alege in functie de conceptia tactica, de adversar, dar si de posibilitatile unor jucatori de a satisface cerintele unor posturi referitoare la zonele de actiune, directii de desfasurare a atacurilor, etc.

Metodica pregatirii tactice

Exista doua tendinte principale dupa care se realizeaza pregatirea tactica in diverse ramuri si probe sportive.

Adeptii primei tendinte considera ca cea mai eficienta metoda consta in utilizarea practica a actiunilor tehnico-tactice si a combinatiilor determinate, invatate in prealabil.

Cea de a doua teorie sustine ca pregatirea tactica nu consta neaparat in a-i determina pe sportivi sa stapaneasca niste scheme de actiune rigide sau sa coopereze in diferite situatii competitionale dupa niste tipare, ci consta in dezvoltarea capacitatii de a lua decizii rapide si corecte in situatiile ivite.

Practica sportiva a demonstrat ca maiestria tactica, initiativa si creativitatea sunt rezultatul unui antrenament trainic si de durata.

Etapele pregatirii tactice:

-invatarea si perfectionarea diferitelor actiuni tehnico-tactice elementare, individuale si colective.

- stapanirea mai multor combinatii tactice, relativ simple

-dezvoltarea capacitatii de utilizare a actiunilor si combinatiilor tactice in raport cu posibilitatile individuale

- dezvoltarea capacitatii de elaborare a planului de atac si aparare in functie de punctele forte sau slabe ale adversarului, si de aplicare a variantelor acestuia in functie de situatiile concrete de concurs.

În sporturile de echipa, buna intelegere a echipei are o importanta fundamentala, la fel ca si intelegerea reciproca dintre jucatori, utilizarea judicioasa a posibilitatilor lor, subordonarea constienta a activitatii fiecarui sportiv fata de obiectivul principal: obtinerea victoriei. O atentie cu totul speciala trebuie acordata perfectionarii colaborarii sportivilor in conditii de oboseala. De exemplu, in jocul de baschet s-a constatat ca majoritatea actiunilor eficiente (pana la 85 %) sunt realizate in primele 25-28 minute de joc. Restul de timp, jucatorii obositi utilizeaza actiuni elementare, de baza, constatandu-se o scadere a numarului de atacuri rapide. De aceea, sportivii trebuie sa-si perfectioneze capacitatile tactice in conditii de oboseala.

Actiunile tactice individuale, cat si cele colective sunt atat ofensive cat si defensive, iar fiecare dintre aceste actiuni trebuie vazute nu izolat, ci in cadrul relatiilor de joc, adica in lupta permanenta dintre cele doua stari ale jocului care actioneaza antagonic: atacul si apararea.

Bibliografie

1. Florentina Popescu, BASCHET – Curs în tehnologie IFR –, EDITURA FUNDAȚIEI ROMÂNIA DE MÂINE, București, 2012
2. <https://www.creeaza.com/familie/sport/Pregatirea-tehnica-in-jocul-de534.php>

CONTROLUL FINANCIAR PREVENTIV (CFP)

ADINA CONSTANTIN

Gradinita cu Program Prelungit Nr. 6 Alexandria

Controlul financiar preventiv are drept scop identificarea proiectelor de operațiuni care nu respectă condițiile de legalitate, regularitate, de încadrare în limitele și destinația creditelor bugetare și de angajament și prin a căror efectuare s-ar prejudicia patrimoniul public și/sau fondurile publice. Persoanele care gestionează fonduri publice sau patrimoniul public au obligația să realizeze o bună gestiune financiară prin asigurarea legalității, regularității, economicității, eficacității și eficienței în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului public.

Controlul financiar preventiv este integrat în sfera răspunderii manageriale, el acționează ca ultim etapă între inițierea operațiunii organului de specialitate și decizia ordonatorului de credite, în privința oportunității, legalității și disponibilității fondurilor aferente.

Fac obiectul controlului financiar preventiv operațiunile care vizează, în principal:

- angajamentele legale și angajamentele bugetare;
- deschiderea și repartizarea de credite bugetare;
- modificarea repartizării pe trimestre și pe subdiviziuni a clasificății bugetare a creditelor aprobate, inclusiv prin virări de credite;
- ordonanțarea cheltuielilor;
- constituirea veniturilor publice, în privința autorizării și stabilirii titlurilor de încasare;
- concesiunea sau închirierea de bunuri aparținând domeniului public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale;
- vânzarea, gajarea, concesiunea sau închirierea de bunuri aparținând domeniului privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale;
- alte categorii de operațiuni stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Controlul financiar preventiv constă în verificarea sistematică a operațiunilor care fac obiectul acestuia, din punctul de vedere al:

- respectării tuturor prevederilor legale care le sunt aplicabile, în vigoare la data efectuării operațiunilor (control de legalitate);
- îndeplinirii sub toate aspectele a principiilor și a regulilor procedurale și metodologice care sunt aplicabile categoriilor de operațiuni din care fac parte operațiunile supuse controlului (control de regularitate);
- încadrării în limitele și destinația creditelor bugetare și/sau de angajament, după caz (control bugetar).

Conducătorii compartimentelor de specialitate răspund pentru realitatea, regularitatea și legalitatea operațiunilor ale căror acte și/sau documente justificative le-au certificat sau avizat. Obținerea vizei de control financiar preventiv pentru operațiuni care au la bază acte și/sau documente justificative certificate sau avizate, care se dovedesc ulterior nereale, inexacte sau nelegale, nu exonerează de răspundere șefii compartimentelor de specialitate sau alte persoane competente din cadrul acestora.

Reguli privind organizarea CFP și acordarea vizei CFP

Instituțiile publice, prin conducătorii acestora, au obligația de a organiza controlul financiar preventiv propriu și evidența angajamentelor în cadrul compartimentului contabil.

Conducătorii entităților publice au obligația să stabilească proiectele de operațiuni supuse controlului financiar preventiv, documentele justificative și circuitul acestora, cu respectarea dispozițiilor legale.

Evidența angajamentelor se organizează, se ține, se actualizează și se raportează conform normelor metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Controlul financiar preventiv propriu se exercită, prin viză, de persoane din cadrul compartimentelor de specialitate, desemnate în acest sens de către conducătorul entității publice. Actul de numire va cuprinde și limitele de competență în exercitarea controlului financiar preventiv propriu. Persoanele desemnate să efectueze această activitate sunt altele decât cele care inițiază operațiunea supusă vizei.

Numirea, suspendarea, destituirea sau schimbarea personalului care desfășoară activități de control financiar preventiv propriu se face de către conducătorul entității publice, cu acordul entității publice superioare.

Persoanele desemnate cu exercitarea activității de control financiar preventiv propriu trebuie să aibă competențele profesionale solicitate de această activitate.

Evaluarea activității persoanei care desfășoară activități de control financiar preventiv propriu se face de către conducătorul entității publice, cu acordul entității publice care a avizat numirea, anual, prin calificative, pe baza informațiilor cuprinse în rapoartele auditului public intern și în rapoartele Curții de Conturi, unde este cazul.

Viza de control financiar preventiv propriu

Se supun aprobării ordonatorului de credite numai proiectele de operațiuni care respectă întru totul cerințele de legalitate, regularitate și încadrare în limitele creditelor bugetare sau creditelor de angajament aprobate, după caz, care poartă viza de control financiar preventiv propriu.

Viza de control financiar preventiv se exercită prin semnătura persoanei desemnate și prin aplicarea sigiliului personal, care va cuprinde următoarele informații: denumirea entității publice; mențiunea "vizat pentru control financiar preventiv"; numărul sigiliului (numărul de identificare a titularului acestuia); data acordării vizei (an, lună, zi).

În vederea acordării vizei de control financiar preventiv propriu, proiectele de operațiuni se prezintă însoțite de documentele justificative corespunzătoare, certificate în privința realității și legalității prin semnătura conducătorilor compartimentelor de specialitate care inițiază operațiunea respectivă.

Documentele prezentate la viza de control financiar preventiv se înscriu în Registrul privind operațiunile prezentate la viza de control financiar preventiv.

Termenul pentru pronunțare (acordarea/refuzul vizei) se stabilește, prin decizie internă, de conducătorul entității publice în funcție de natura și complexitatea operațiunilor supuse controlului preventiv.

Raportări privind controlul financiar preventiv

Entitățile publice care administrează patrimoniul public și/sau fonduri publice prin bugetele prevazute la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 500/2002, au obligația întocmirii rapoartelor trimestriale cu privire la activitatea de control financiar preventiv propriu, care cuprind situația statistică a operațiunilor supuse controlului financiar preventiv și sinteza motivațiilor pe care s-au întemeiat refuzurile de viză, în perioada raportată.

Entitățile publice ai căror conducători au calitatea de ordonatori secundari sau terțiari de credite depun rapoartele la organul ierarhic superior, la termenele fixate de acesta.

Bibliografie:

OMFP 923/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice generale referitoare la exercitarea controlului financiar preventiv și a Codului specific de norme profesionale pentru persoanele care desfășoară activitatea de control financiar preventiv propriu

